

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Ing. R. K.**, narozený X
bytem X
zastoupený Mgr. Martinem Sobkem, advokátem
sídlem U Císařských lázní 368/7, 415 01 Teplice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2025, č. j. KUUK/109082/2025,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2025, č. j. KUUK/109082/2025, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, odboru stavební úřad (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

jen „stavební úřad“), ze dne 4. 6. 2025, č. j. MmM/105880/2025/OSÚ/ME, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 301 odst. 2 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon (dále jen „stavební zákon“), spočívajícím v tom, že žalobce porušil zakazující opatření ze dne 8. 8. 2024, č. j. R/2024/680/2, vydané podle § 294 odst. 1 písm. c) stavebního zákona k bezodkladnému ukončení nepovoleného způsobu užívání části nebytového prostoru umístěného v bytovém domě č. p. X, ulice X, obec X, na pozemku parc. č. X, v kat. území X, za což mu byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 2 500 Kč.

Žaloba

2. V předmětné žalobě žalobce nejprve namítl, že je napadené rozhodnutí nezákonné. K tomu citoval část odůvodnění jím dříve podaného odvolání, že ze zjištěného skutkového stavu nevyplývá, že by žalobce dotčenou stavbu užíval, přičemž dále poukázal na rozhodnutí žalovaného vydané pod č. j. KUUK/000553/2025, v němž bylo ve vztahu k obdobnému přestupku uvedeno, že se *přestupku dopustí pouze ten, kdo podle § 301 odst. 1 písm. g) stavebního zákona stavbu fakticky užívá v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, tj. nikoliv ten, kdo jakožto vlastník stavby umožňuje toto užívání, tím, že stavbu pronajímá*. S ohledem na skutečnost, že oba přestupky spočívají shodně v užívání stavby v rozporu se stanovenou normou, je tudíž dle žalobce třeba na odpovědnost za předmětný přestupek pohlížet stejným prizmatem jako na přestupek dle 301 odst. 1 písm. g) stavebního zákona, tedy, že se přestupku dle § 301 odst. 2 stavebního zákona může dopustit pouze ten, kdo jako vlastník stavbu užívá, a nikoliv, kdo toto užívání fakticky umožňuje. Žalobce měl tedy za to, že je postup žalovaného v nyní řešené věci, v kontextu výše odkazovaného rozhodnutí v jiném případě, v rozporu se zásadou legality a předvídatelnosti správních rozhodnutí (v obou případech totiž bylo posuzováno faktické užívání záměru).
3. Napadené rozhodnutí pak dle žalobce vychází z výkladu dotčené právní normy žalovaným, který je extenzivní a v rozporu s úmyslem zákonodárce. Účelem § 294 odst. 1 stavebního zákona je dle názoru žalobce toliko regulace chování skutečného uživatele toho kterého prostoru, a nikoliv vlastníka, který s užíváním určitého prostoru nemá nic společného. K jinému závěru nelze dle žalobce za použití gramatického a teleologického výkladu dospět.
4. Žalovaný tak dle tvrzení žalobce ignoroval skutečnost, že uživatelka nebytového prostoru HOZAN KURD s.r.o. má pronajatý předmětný prostor na základě podnájemní smlouvy od ALA trade s.r.o. Vzhledem k tomu, že ALA trade s.r.o. nájemní smlouvu, kterou má uzavřenou se žalobcem, nijak neporušuje, nemá žalobce jako vlastník dotčeného prostoru možnost tuto nájemní smlouvu vypovědět nebo ji jinak ukončit. Správním orgánům přitom nic nebránilo v tom, aby zakázaly užívání záměru přímo HOZAN KURD s.r.o. Žalobce je tak dle svého názoru napadeným rozhodnutím sankcionován nezákonně, v rozporu se zásadou proporcionality a legality.
5. Podle tvrzení žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí také nevypořádal s odvolacím důvodem „*materiální nevykonatelnosti*“, resp. v této části absentuje odůvodnění.
6. Za nedostatečné označil žalobce i odůvodnění přezkumu výše pokuty žalovaným, které dle jeho názoru „*pomíjí zásady rozhodování o výši pokut*“. K tomu žalobce odkázal na § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), jakož i na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu týkající se právě otázky nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí. Žalobce tak závěrem namítl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je stran uložené pokuty velmi obecné, přičemž její výše je stanovena zcela arbitrárně na částku 5 %

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

z maximální výše přípustné pokuty. Skutečnost, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze seznat z jakých okolností žalovaný vycházel, tak činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Následně zdůraznil, že skutková podstata předmětného přestupku, vymezená v § 301 odst. 2 stavebního zákona, spočívá v nerespektování pravomocného zakazujícího opatření stavebního úřadu ze dne 8. 8. 2024, č. j. R/2024/680/2. Toto zakazující opatření stavebního úřadu je přitom nadáno presumpcí správnosti, a správní orgány jej proto v daném řízení o přestupku nepřezkoumávaly co do jeho zákonnosti a správnosti. Tento přezkum pak není přípustný ani v rámci vedeného soudního řízení o podané žalobě. Subjektem projednávaného přestupku je tak dle žalovaného jednoznačně žalobce, neboť to byl on, kdo porušil zakazující opatření.
8. Podle názoru žalovaného má být zákaz nepovoleného užívání stavby primárně adresován právě jejímu vlastníkov, přičemž z této premisy vycházel už předcházející stavební zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „starý stavební zákon“), a to konkrétně v § 134 odst. 5. Již v odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy bylo žalovaným vyloženo, že je to právě vlastník stavby, kdo je oprávněn se stavbou nakládat a užívat ji (např. formou pronájmu dalším subjektům).
9. Žalobce si dle žalovaného byl vědom skutečnosti, že část stavby v jeho vlastnictví, je užívána v rozporu s kolaudačním souhlasem. Jestliže tedy pokračoval v pronajímání daného prostoru třetí osobě za účelem provozování protiprávní činnosti i poté, co mu bylo doručeno zakazující opatření, dopustil se sám přestupku proti stavebnímu zákonu.
10. Odůvodnění ve věci uložené pokuty poté žalovaný považoval za dostatečné a odpovídající povaze spáchaného přestupku. Úvahy předestřené v rozhodnutí stavebního úřadu totiž byly (v duchu jednotnosti správního řízení) doplněny právě v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. Žalobcem obecně formulované žalobní námitky o nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí tak žalovaný považoval za nedůvodné.

Jednání soudu

12. Žalobce při jednání soudu, které bylo nařízeno na den 22. 4. 2026, prostřednictvím svého právního zástupce úvodem plně odkázal na argumentaci obsaženou v podané žalobě. Následně zdůraznil, že je napadené rozhodnutí založeno na nesprávném právním posouzení věci žalovaným.
13. Pověřená pracovnice žalovaného při tomto jednání v úplnosti odkázala na písemné vyjádření k žalobě, přičemž navrhla, aby soud žalobu zamítl.
14. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) provedl z vlastní iniciativy dokazování zakazujícím opatřením stavebního úřadu ze dne 8. 8. 2024, č. j. R/2024/680/2, kterým bylo podle § 294 odst. 1 písm. c) stavebního zákona zakázáno užívání záměru „provozovny rychlého občerstvení umístěné v nebytovém prostoru bytového domu č. p. X, ul. X, obec X, část X“, na pozemku parc. č. X, v kat. území X, jejímž vlastníkem je žalobce, konkrétně s tím, že „Nepovolený způsob užívání záměru musí být bezodkladně ukončen“. Toto zakazující opatření se výslovně vztahuje k osobě žalobce,

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

přičemž se z jeho odůvodnění podává, že byl žalobce jako vlastník stavby již dne 16. 7. 2024 přípisem č. j. MmM/096323/2024/OSÚ/ME, vyzván k tomu, aby záměr užíval jen k účelu vymezenému v kolaudačním souhlasu (tedy jako lékárnu), a aby nepovolený způsob užívání záměru bezodkladně ukončil. Dne 1. 8. 2024 pak stavební úřad provedl kontrolní prohlídku, při které zjistil, že záměr je stále užíván jako provozovna rychlého občerstvení. Stavební úřad proto vydal odkazované zakazující opatření, kterým účastníku řízení (tj. přímo žalobci) zakázal užívání záměru v rozporu se stavebním zákonem.

15. Dále soud provedl dokazování rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 10. 2024, č. j. R/2024/24093, jímž bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce proti nadepsanému zakazujícímu opatření zamítnuto a toto opatření bylo potvrzeno. Stejně tak soud provedl dokazování usnesením zdejšího soudu ze dne 7. 1. 2025, č. j. 15 A 36/2024-21, kterým byla žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2024, č. j. R/2024/24093, výrokem I. usnesení odmítnuta (pozn. soudu – proti tomuto usnesení nebyla kasací stížnost podána).
16. Soud provedl dokazování i výpisy z obchodního rejstříku ze dne 7. 4. 2026, z nichž mj. vyplývá, že jediným jednatelem a společníkem ALA trade s.r.o. je právě žalobce a že jediným jednatelem a společníkem HOZAN KURD s.r.o. je Hozan Aziz, narozený X.

Posouzení věci soudem

17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 306 odst. 1 stavebního zákona. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. S ohledem na obsah a formulaci žalobní argumentace zdejší soud předně upozorňuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ze kterého plyne, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70). V rámci správního soudnictví se tedy od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Právě ve světle nadepsaných judikатурních závěrů tedy zdejší soud přistoupil k hodnocení uplatněných žalobních tvrzení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

20. V logice uspořádání uplatněných žalobních bodů se soud ve věci nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval obecně v tom, že odůvodnění napadeného rozhodnutí není dostatečné a postrádá konkrétní úvahy stran výše uložené pokuty. Žalovaným měly být v tomto ohledu pominuty *„zásady rozhodování o výši pokut“*, přičemž se neměl vypořádat ani s odvolacím důvodem *„materiální nevykonatelnosti“*.
21. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
22. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36).
23. Případným je připomenout i závěr plynoucí z nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, že *„není nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí.“*
24. Současně je nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, nebo rozsudky téhož soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého *„účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“*.
25. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Jak ostatně Nejvyšší správní soud vyslovil formou právní věty v rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25: *„Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu, je zejména reagovat na odvolací, resp.*

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu z roku 2004). Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.“

26. V tomto ohledu soud dále upozorňuje na fakt, že napadené rozhodnutí je zásadně nutno vnímat komplexně, resp. řádně reflektovat jeho úplný obsah, a nikoliv bez dalšího selektovat či vytrhávat z kontextu jednotlivé skutečnosti v něm uvedené a tyto následně vykládat izolovaně a (účelově) nepřiléhavě.
27. Vycházejí z dříve popsaného je pak v řešeném případě třeba uvést, že je z napadeného rozhodnutí zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný vycházel a na základě jakého právního názoru k závěru o něm dospěl. Nadepsaným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí tak žalovaný podle názoru soudu dostal, neboť srozumitelně popsal, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden, k jakým konkrétním okolnostem (zjištěním) v rámci hodnocení věci přihlédl, a proč žalobcově argumentaci uplatněné ve věci nepřisvědčil.
28. K tomu je případným konstatovat, že žalovaný úvodem odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval dosavadní průběh daného správního řízení včetně rozhodných skutkových okolností. Následně zopakoval odvolací argumentaci žalobce a poukázal na rozhodnou právní úpravu. Zdůraznil přitom fakt, že stavební úřad rozhodnutím ze dne 8. 8. 2024, č. j. R/2025/680/2, žalobci zakázal podle § 294 odst. 1 písm. c) stavebního zákona užívání předmětného záměru. Odkazované ustanovení dle žalovaného nekonkretizuje, komu lze zakazující opatření vydat; zpravidla se tedy vydává vlastníkově stavby, neboť obecně odpovědnost za stavbu a za způsob jejího užívání nese v první řadě její vlastník, a to bez ohledu na to, zda stavbu sám užívá nebo ji přenechal jiné osobě k užívání. Žalovaný tak uzavřel, že stavební úřad v souladu se zákonem adresoval zakazující opatření právě žalobci, jelikož ten je z jeho právního postavení nejen oprávněn, ale především povinen zajistit, že užívání stavby odpovídá vydanému kolaudačnímu souhlasu a právním předpisům (§ 230 odst. 1 stavebního zákona). Pokud žalobce umožnil nepovolené užívání nebytového prostoru provozovatelem rychlého občerstvení a neučinil žádné kroky k nápravě, jednalo se o vědomé porušení povinností vlastníka stavby. V takovém případě tudíž bylo možné žalobci zakázat, aby stavbu užíval v rozporu s vydaným kolaudačním souhlasem, resp. aby subjekt, jemuž stavbu pronajímá, ukončil nepovolené užívání stavby. Zároveň žalovaný dodal, že zakazující opatření ze dne 8. 8. 2024 již bylo předmětem odvolacího řízení, přičemž bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 10. 2024 potvrzeno – tj. nabylo právní moci a stalo se vykonatelným. Na základě pravomocného zakazujícího opatření vydaného podle § 294 stavebního zákona a zjištění, že toto rozhodnutí bylo porušeno, pak byl stavební úřad dle žalovaného oprávněn vést se žalobcem předmětné řízení o přestupku, jehož skutková podstata je vymezena v § 301 odst. 2 stavebního zákona.
29. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále popsal, že opravdu v předchozích rozhodnutích týkajících se téhož předmětu (užívání dotčené stavby) poukázal na to, že se přestupku podle § 301 odst. 1 písm. g) stavebního zákona, tzn. užívání stavby v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, dopustí pouze ten, kdo stavbu fakticky užívá. V nyní řešeném případě však není poukazovaný přestupek předmětem řízení.
30. Závěrem žalovaný též uvedl, že podstatná zjištění a z nich vycházející úvahy, jimiž se stavební úřad řídil při ukládání pokuty, byly už v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

popsány dostatečně. Při ukládání pokuty stavební úřad zohlednil kritéria uvedená v § 37 a § 38 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), přičemž bylo přihlédnuto zejména k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, významu a rozsahu následků přestupku a významu zákonem chráněného zájmu, který byl porušen nebo ohrožen. Na tomto základě stavební úřad dospěl k závěru, že jednání žalobce naplňuje jak formální, tak materiální znaky přestupku, tzn. jistou škodlivost jednání pro společnost, kterou spatřuje v porušení stavebním zákonem chráněného zájmu společnosti na tom, aby stavba byla užívána v souladu s účelem vymezeným v kolaudačním souhlasu, přičemž byl daný přestupek spáchán vědomě, jelikož si byl žalobce vědom toho, že stavba byla zkolaudována jako lékárna. Nadto, i přes vydání zakazujícího opatření žalobce pokračoval v nepovoleném účelu užívání, resp. tomuto nepovolenému užívání třetí osobou (tj. provozovatelem rychlého občerstvení) nezamezil. Stavební úřad přitom neshledal žádné polehčující okolnosti, které by zohlednil při ukládání sankce. Žalovaný se poté se závěrem stavebního úřadu zcela ztotožnil, přičemž zdůraznil, že cílem stavebního zákona je mj. zajištění řádného a bezpečného užívání staveb a ochrana veřejných zájmů, např. hygienických, bezpečnostních, urbanistických či požárně bezpečnostních. Užívání stavby k jinému účelu, než ke kterému byla zkolaudována, totiž může vést k zásadnímu ohrožení těchto hodnot, zejména pokud se jedná o provoz s odlišnými technickými a provozními nároky, jako je gastroprovoz. Jednání žalobce současně neshledal nahodilým nebo nedbalostním, ale vědomým a pokračujícím. Vzhledem k délce trvání přestupku, jeho pokračování i po vydání zakazujícího opatření a úmyslném zavinění byl přestupek hodnocen jako závažný, a to i přesto, že se žalobce snažil o povolení změny v užívání. Pokuta pak byla uložena v částce odpovídající toliko 5 % maximální možné výše za uvedený přestupek (§ 301 odst. 3 písm. b) stavebního zákona].

31. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze tedy z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí srozumitelným a přehledným způsobem zdůvodnil, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešil. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí seznatelně reflektoval odvolací námitky žalobce, na které také dle soudu zcela odpovídajícím způsobem reagoval. Rozhodnutí žalovaného tudíž dle názoru soudu splňuje požadavky na odůvodnění správního rozhodnutí stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu, a soud proto nepřisvědčil žalobní argumentaci o jeho nepřezkoumatelnosti.
32. Pokud se v tomto ohledu dále jedná o zcela povšechný odkaz žalobce na to, že se žalovaný nevypořádal s odvolacím důvodem „materiální nevykonatelnosti“, pak soudu není vůbec zřejmé směřování tohoto blíže nespecifikovaného tvrzení. Tuto prostou zmínku tak soud shledal za již natolik neurčitou, že se jí nebyl schopen nijak blíže zabývat, neboť žalobce neozřejmil, v čem konkrétně měla „materiální nevykonatelnost“ ve věci spočívat. Nebylo přitom naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují.
33. Pouze ve zcela obecné rovině k tomu soud poukazuje na skutečnosti plynoucí už z výše rekapitulovaného odůvodnění napadeného rozhodnutí, které soud považuje za zcela srozumitelné a v tomto světle za plně dostačující. V odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž bylo mj. jasné vyloženo, proč stavební úřad adresoval zakazující opatření právě žalobci jako vlastníku dotčené stavby. Následně zde bylo také odpovídajícím způsobem vyhodnoceno, že na základě pravomocného zakazujícího opatření a zjištění, že bylo žalobcem porušeno, neboť ten umožnil nepovolené užívání nebytového prostoru

provozovatelem rychlého občerstvení a neučinil žádné kroky k nápravě, byl stavební úřad oprávněn vést se žalobcem řízení o přestupku dle § 301 odst. 2 stavebního zákona.

34. Rovněž tak soud neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí stran odůvodnění výše uložené pokuty, resp. že měly být dle žalobce „*pominuty zásady rozhodování o výši pokut*“. Také v této části nebyl soud povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet konkrétní argumentaci ve smyslu jednoznačného uvedení té které „*nezohledněné zásady*“, nadto v jakých specifických souvislostech relevantních pro posouzení řešeného případu. Soud přitom v obecné rovině nevyhodnotil, že by žalovaný (či dříve stavební úřad) řádně a v souladu se zákonem o konkrétní výši uložené pokuty ve věci neuvážil, jak plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí. V projednávaném případě soud takový obecně namítнутý deficit v postupu správních orgánů, resp. v samotném odůvodnění napadeného rozhodnutí, nevyhodnotil.
35. V návaznosti na vše dříve popsané soud v daném ohledu odkazuje též na závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 19. 7. 2007, č. j. 2 Afs 65/2007-169, že „*nepřezkoumatelnost nelze fakticky zaměňovat za subjektivně pocítovanou nespokojenost s úrovní odůvodnění napadeného rozsudku, resp. za nespokojenost s výsledkem řízení.*“
36. Následně se soud zabýval vlastním meritem uplatněné žalobní argumentace, kterým byl v zásadě názor žalobce, že se přestupku podle § 301 odst. 2 stavebního zákona může dopustit pouze ten, kdo jako vlastník stavbu užívá, a nikoliv, kdo toto užívání fakticky umožňuje. Účelem § 294 odst. 1 stavebního zákona je totiž dle tvrzení žalobce toliko regulace chování skutečného uživatele určitého prostoru, nikoliv vlastníka, který s užíváním takového prostoru nemá nic společného.
37. Dle § 294 odst. 1 písm. c) téhož zákona, stavební úřad může i bez provedené kontroly zakázat užívání záměru, je-li užíván v rozporu s tímto zákonem nebo jinými právními předpisy.
38. Podle § 301 odst. 2 stavebního zákona se přestupku dopustí ten, kdo poruší zakazující opatření podle § 294 nebo neplní uložená opatření k nápravě podle § 295.
39. Z komentářové literatury se k § 301 odst. 2 stavebního zákona uvádí, že „*se deliktního jednání adresát rozhodnutí dopustí nerespektováním předběžně vykonatelného rozhodnutí dle § 294 odst. 1 stavebního zákona. Subjektem odpovědnosti za tento přestupek je kterýkoli adresát zakazujícího opatření.*“ (viz Bursíková, L., Korbel, F., Černý, P., Lachmann, M., Roztočil, A., Bohadlo, D. a kol.: *Stavební zákon. Komentář. 1. vydání*, C. H. Beck, Praha: 2025, k § 301).
40. K § 294 odst. 1 stavebního zákona pak komentářová literatura doplňuje, že „*přímé účinky má zakazující opatření vůči jeho adresátům (osobám, jimž je uloženo). Dopad má i na další osoby, které adresát o zakazujícím opatření informuje a učiní potřebné kroky k tomu, aby bylo těmito osobami respektováno a/nebo aby umožnily či přispěly k jeho realizaci (samotného zákazu či dalších opatření). Vůči některým z nich může pro adresáta zakazujícího opatření vyplývat nějaká soukromoprávní povinnost. Zákon přitom nestanoví, kdo je adresátem zakazujícího opatření. Adresátem zákazu užívání záměru bude vlastník stavby, v případě některých nestavebních záměrů vlastník pozemku. Dále to mohou být všechny osoby, které stavbu či pozemek užívají a které lze spolehlivě určit, lze mít za to, že adresát zákazu přitom nemusí být totožný s adresátem dalšího opatření (jeho adresátem je ten, komu z dalšího opatření vyplývá povinnost). Porušení zakazujícího opatření (samotného zákazu nebo dalšího opatření ukládajícího povinnost) je přestupkem podle § 301 odst. 2. Subjektem odpovědnosti za tento přestupek je kterýkoli adresát zakazujícího opatření.*“ (viz Bursíková, L., Korbel, F., Černý, P., Lachmann, M., Roztočil,

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

A., Bohadlo, D. a kol.: *Stavební zákon. Komentář. 1. vydání.*, C. H. Beck, Praha: 2025, k § 301).

41. Nutno k danému ustanovení poukázat i na důvodovou zprávu, z které plyne, že tato právní úprava zakládá pravomoc stavebního úřadu autoritativně a z hlediska procesního co nejjednodušeji zakázat určitou aktivitu v případě, že je prováděna v rozporu s právními předpisy. Dochází-li k porušení zákona, je nutné umožnit stavebnímu úřadu promptně na nastalou situaci reagovat, a to i bez provedené kontroly. Cílem je tedy to, aby v důsledku uložení zakazujícího opatření již nadále nedocházelo k porušování zákona.
42. Soud zároveň pro úplnost dodává, že i starý stavební zákon v § 134 odst. 5 obdobně (avšak za užití složitějšího postupu) upravoval, že pokud není stavba užívána k povolenému účelu nebo stanoveným způsobem anebo je užívána bez povolení, vyzve stavební úřad právě vlastníka stavby, aby nepovolený způsob užívání stavby bezodkladně ukončil. Není-li výzvě vyhověno, stavební úřad vydá rozhodnutí, kterým užívání stavby zakáže.
43. Na tomto místě pak zdejší soud znovu uvádí, že pravomocným zakazujícím opatřením stavebního úřadu ze dne 8. 8. 2024, č. j. R/2024/680/2, bylo podle § 294 odst. 1 písm. c) stavebního zákona žalobci jako vlastníku dotčeného nebytového prostoru zakázáno užívání záměru „*provozovny rychlého občerstvení umístěné v nebytovém prostoru bytového domu č. p. X, ul. X, obec X, část X*“, na pozemku parc. č. X, v kat. území X, konkrétně s tím, že „*Nepovolený způsob užívání záměru musí být bezodkladně ukončen*“. Zakazující opatření přitom nebylo k odvolání žalobce ve správním řízení, jakož ani v následném soudním řízení vedeném k žalobě žalobce, zrušeno.
44. Z výše popsaného je zároveň najisto zřejmé, že právě žalobce jako vlastník daného nebytového prostoru byl adresátem předmětného zakazujícího opatření (resp. mu bylo uloženo), a tudíž vůči němu toto opatření vyvolávalo přímé účinky. V tomto kontextu je obecně třeba zdůraznit, že vlastník má právo se svým vlastnictvím v mezích právního řádu libovolně nakládat, což spočívá v oprávnění, resp. svobodě, vlastníka libovolně nakládat s předmětem svého vlastnického práva. Vlastník nebytového prostoru má tudíž nejen právní titul k tomuto prostoru, ale zejména také faktickou možnost ovlivnit způsob jeho užívání. Osobou odpovědnou za užívání konkrétního nebytového prostoru je tak jeho vlastník, a to bez ohledu na to, zda daný nebytový prostor sám užívá nebo jej přenechal jiné osobě k užívání. Dle hodnocení soudu tak byl žalobce adresátem shora poukazovaného zakazujícího opatření plně v souladu se stavebním zákonem.
45. V projednávané věci je poté třeba konstatovat, že ačkoliv žalobce ve věci nepochybně věděl, že je dotčený nebytový prostor užíván jako provozovna rychlého občerstvení v rozporu s vydaným kolaudačním souhlasem, umožnil nepovolené užívání tohoto nebytového prostoru provozovatelem rychlého občerstvení, a to i přes vydané zakazující opatření (viz protokol o kontrole ze dne 23. 9. 2024 a záznam o kontrolních úkonech ze dne 5. 9. 2024), což seznatelně svědčí o vědomém porušení povinností žalobce jako vlastníka daného nebytového prostoru, vůči kterému mělo předmětné zákazové opatření přímý účinek.
46. Za daných okolností tak bylo v řešeném případě podstatným, že samotné porušení nadepsaného zakazujícího opatření (tj. výše popsaného zákazu) je přestupkem podle § 301 odst. 2 stavebního zákona, přičemž subjektem odpovědnosti za tento přestupek byl jednoznačně žalobce jako přímý adresát odkazovaného zakazujícího opatření.
47. Na základě dříve uvedeného je pak třeba ve věci odmítnout jako nedůvodné tvrzení žalobce, že se přestupku dle § 301 odst. 2 stavebního zákona může dopustit pouze ten, kdo jako

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

vlastník stavbu užívá, a nikoliv, kdo toto užívání fakticky umožňuje, neboť tento prostý závěr nemá oporu v relevantní právní úpravě, jak už bylo shora vyloženo. Ostatně, i dle starého stavebního zákona (§ 134 odst. 5), na jehož ustanovení v tomto ohledu navazuje i aktuální znění stavebního zákona (§ 294 odst. 1), byl adresátem úkonů stavebního úřadu stran zákazu užívání stavby její vlastník.

48. Žalobcem v tomto kontextu obecně odkazovanou konstrukci, že uživatelka nebytového prostoru HOZAN KURD s.r.o. má pronajatý předmětný prostor na základě podnájemní smlouvy od ALA trade s.r.o., přičemž až ALA trade s.r.o. má uzavřenou nájemní smlouvu se žalobcem, tak soud vzhledem k uvedenému považoval za zcela irrelevantní, jakož i značně účelovou, a to nejen z hlediska stavebního zákona, ale např. i práva daňového. K tomu lze poukázat na fakt, že jediným jednatelem a společníkem ALA trade s.r.o. je právě samotný žalobce. Ze žalobcem ve správním řízení doložené nájemní smlouvy ze dne 31. 12. 2021 uzavřené mezi žalobcem jako pronajímatelem a ALA trade s. r. o., jako nájemcem, zastoupeným žalobcem jako jednatelem, mj. vyplývá, že se nájemce po uzavření podnájemní smlouvy s podnájemcem zavazuje hradit nájemné ve výši 80 000 Kč měsíčně. Z rovněž předložené podnájemní smlouvy ze dne 1. 7. 2024 uzavřené mezi ALA trade s.r.o. jako podnájímatelem, zastoupeným žalobcem jako jednatelem, a HOZAN KURD s.r.o. jako podnájemcem, mj. plyne, že podnájemné bylo sjednáno na částku 85 000 Kč měsíčně. Upozornit je zároveň nutno i na to, že tuto podnájemní smlouvu žalobce nepodepsal jen jako jednatel ALA trade s.r.o., ale také výslovně jako „výhradní vlastník nebytového prostoru, který je předmětem podnájmu“, a to se „soulasem s uzavřením této podnájemní smlouvy“. V předmětu podnájmu přitom bylo v odkazované smlouvě jasně uvedeno, že podnájímatel přenechává podnájemci k užívání předmět podnájmu k realizaci podnikatelské činnosti, kterou je „hostinská činnost“. Žalobce se tak povšechným poukazem na danou smluvní konstrukci zjevně (nepřiléhavě) snažil v rámci žalobní argumentace zastřít fakt, že od počátku realizace podnikatelské činnosti HOZAN KURD s.r.o. – hostinské činnosti – v dotčeném nebytovém prostoru tato byla vykonávána, s jeho výslovným souhlasem, v rozporu s kolaudačním souhlasem. Tato okolnost tedy nepochybně svědčí též o tom, že sám žalobce vědomě zapříčinil nepovolený způsob užívání záměru, který poté stavební úřad plně v souladu se stavebním zákonem zakázal, resp. požadoval bezodkladně ukončit.
49. Nutno pak v řešeném případě konstatovat, že veřejnoprávní odpovědnost vlastníka nebytového prostoru (např. i jako pronajímatele) za důsledky užívání takového prostoru v rozporu se stavebním zákonem není instituty soukromého práva nijak dotčena (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 4. 2021, č. j. 22 A 4/2020-40). Stěžejním přitom ve věci zůstává fakt, že to byl právě žalobce, kdo porušil poukazované zakazující opatření, jehož byl jediným adresátem, a tudíž se dopustil přestupku podle § 301 odst. 2 stavebního zákona.
50. V návaznosti na vše výše uvedené poté soud vyhodnotil za mimoběžné žalobní tvrzení o tom, že žalovaný v jiném řízení, resp. rozhodnutí, byť se týkalo téhož nebytového prostoru, poukázal na to, že se přestupku podle § 301 odst. 1 písm. g) stavebního zákona, tzn. užívání stavby v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, dopustí pouze ten, kdo stavbu fakticky užívá. Dané žalobní tvrzení totiž nepřipadně zobecňuje různé skutkové podstaty přestupků stanovených § 301 stavebního zákona, resp. fakticky stírá jejich rozdílnost a specifičnost, přičemž naprosto pomíjí ve věci rozhodnou dikci konkrétně § 301 odst. 2 téhož zákona, jak už tato byla v kontextu řešené věci v podrobnostech rozebrána. Soud tedy pro úplnost upozorňuje na to, že v projednávaném případě nebyl § 301 odst. 1 písm. g) stavebního zákona vůbec aplikován, přičemž jej nebylo možno zaměňovat s ve věci relevantním § 301
- Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

odst. 2 stavebního zákona, neboť jsou daná ustanovení stavebního zákona seznatelně založena na odlišných hypotézách.

51. Soud také podotýká, že předmětem soudního přezkumu bylo v dané věci právě napadené rozhodnutí, resp. postup vedoucí k jeho vydání, založený na specifických okolnostech tohoto případu, jak už bylo v podrobnostech výše vyloženo, nikoliv rozhodnutí žalovaného v jiném (povšechně odkazovaném) případě, byť se třeba i týkalo téhož nebytového prostoru. Spojoval-li pak žalobce v tomto ohledu s vydáním napadeného rozhodnutí zcela obecně rozpor se zásadou předvídatelnosti, kterou však dovozoval toliko z jednoho (izolovaného) rozhodnutí žalovaného o zjevně odlišném přestupku, jednalo se o nepřiléhavou a nedůvodnou argumentaci, jelikož pojem předvídatelnosti rozhodování správního orgánu nelze bez dalšího vykládat na základě toliko jednoho rozhodnutí žalovaného v jiné věci.
52. Vzhledem ke všemu dříve popsanému tak zdejší soud neshledal, že by byl žalobce napadeným rozhodnutím sankcionován nezákonně, resp. v rozporu se žalobcem povšechně zmíněnou zásadou legality a proporcionality. Soud se tak ztotožnil s hodnocením žalovaného ve věci, přičemž odůvodnění jeho rozhodnutí považoval za plně odpovídající všem relevantním zjištěním (okolnostem) ve spojení s dotčenou právní úpravou. Jinými slovy, soud ve věci neměl důvod odchytil se od úvah, které žalovaný pojal do napadeného rozhodnutí.
53. Soud poté nevyhodnotil důvodnou ani značně obecnou žalobní námitku, že výše pokuty byla stanovena zcela arbitrárně na částku 5 % z maximální výše přípustné pokuty.
54. K tomuto žalobnímu tvrzení je předně nutno zdůraznit, že ukládání pokut za přestupky se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Pro správné a spravedlivé ukládání sankce je přitom významné nejen dodržování principu zákonnosti trestání, ale i principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že se správní orgány musí řídit pravidly pro ukládání sankcí stanovených zákonem. Zásada individualizace sankce poté ukládá, aby druh, kombinace a intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2007, č. j. 3 As 32/2007-48). Výše uložené pokuty tedy má být vždy odrazem nebezpečnosti přestupkového jednání a individuálního posouzení dle konkrétních skutkových okolností toho kterého případu.
55. V dané souvislosti je přiléhavým poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004-87, v němž bylo uvedeno, že „[v] případě posouzení otázky, zda výše uložené pokuty byla dostatečně odůvodněna, je třeba předeslat, že není úkolem soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví přezkoumávat spravedlnost trestu za spáchání správního deliktu z hlediska konkrétní výše nebo způsobu uložené sankce, nýbrž toliko zkoumat, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán její výši náležitě a srozumitelně odůvodnil a zda při jejím ukládání nedošlo k překročení obecných mezí daných základními principy platného právního řádu.“ K dané problematice se vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133, ve kterém konstatoval, že správní soudy při posuzování zákonnosti uložené sankce k žalobní námitce přezkoumávají, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonná kritéria, zda úvahy o výši uložené pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, a zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

56. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku přitom dle hodnocení soudu vyplývá logická a srozumitelná argumentace k výši uložené pokuty. Z napadeného rozhodnutí (str. 4) je tedy seznatelné, na jakém základě žalovaný rozhodl právě o konkrétní výši dané pokuty a jakými úvahami se řídil. V tomto ohledu lze poukázat i na odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu (str. 4 až 5). Žalovaný tak zřejmým způsobem vážil relevantní skutková zjištění, jež také v napadeném rozhodnutí jednoznačně a v úplnosti popsal, hodnotil též závažnost protiprávního jednání žalobce, jakož i uvážil způsob a okolnosti spáchání daného přestupku za současného zohlednění dotčených zákonem chráněných zájmů (ve smyslu § 37 přestupkového zákona). Rozhodnutí žalovaného tak dle hodnocení soudu dostalo požadavkům na odůvodnění konkrétně uložené výše pokuty ve smyslu shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu. V této části proto nelze souhlasit s povšechným tvrzením žalobce, že je napadené rozhodnutí co do výše uložené pokuty arbitrální, resp. neindividualizované. V nadepsaných souvislostech tak zdejší soud neshledal, že by žalobci uložená pokuta, právě ve stanovené výši, byla nezákonná.
57. Nutno k tomu současně zdůraznit, že za předmětné protiprávní jednání (přestupek) bylo možno uložit podle § 301 odst. 3 písm. b) stavebního zákona pokutu až do výše 1 000 000 Kč. Vzhledem k charakteru přestupkového jednání spáchaného žalobcem, jak už bylo dříve v úplnosti popsáno a podává se též z napadeného rozhodnutí ve spojení s obsahem správního spisu, soud v návaznosti na výše popsaný právní rámec dospěl k závěru, že v řešeném případě nedošlo k překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani ke zneužití tohoto institutu. Jak vidno, pokuta byla žalobci uložena zcela individualizovaně ve výši 50 000 Kč – tj. pouze 5 % z maximální částky (tj. při samé dolní hranici zákonné sazby), což není zjevně nepřiměřené skutkovým zjištěním žalovaného (resp. stavebního úřadu). Ostatně, nutno upozornit, že žalobce na měsíčním nájemném za předmětný nebytový prostor aktuálně inkasuje 80 000 Kč. Samotná výše pokuty tak byla řádně odůvodněna s využitím pro věc relevantních kritérií vyjmenovaných v § 37 přestupkového zákona. Navíc, byť žalobce namítl nesprávnost výše uložené pokuty, tento svůj nesouhlas nijak blíže nespecifikoval, resp. nepoukázal na konkrétní skutečnosti či kritéria, která neměla být řádně a v souladu se zákonem žalovaným (resp. i stavebním úřadem) hodnocena.
58. S ohledem na všechny dříve uvedené skutečnosti proto soud v řešeném případě uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, přičemž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
59. Současně soud výrokem II. rozsudku dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. dubna 2026

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu